

På alle disse områder skal vi udnytte positionen som foregangsland, og det er naturligvis det, regeringen lægger op til.

Vi er på rette vej, men vi har langt fra nået målet endnu. Men jeg vil gerne sige, at jeg synes egentlig, det er fantastisk, når man ser sådan på det, hvilken kontinuitet der har været fra, at energipolitikens hovedproblemstilling var forsyningsikkerhed, og til i dag, hvor miljømålene indgår med meget større styrke, end de dengang gjorde, altså hvilken fantastisk kontinuitet der er. Og jeg vil gerne complimentere også de politiske partier, der sidder her i Folketinget, og som har et betydeligt medansvar for, at dansk energipolitik er blevet den bragende nationale og internationale succes, som tilfældet er.

Martin Glerup (S):

Man må sige, at det er svært at bevare pessimismen, når man arbejder med dansk energipolitik, ja, man kan faktisk blive helt glad, når resultaterne dukker frem på nethinden:

Det lykkedes at bryde den onde cirkel, hvor økonomisk vækst så sikkert som amen i kirken gav sig udslag i stigende energiforbrug. Energiforbruget er kun steget med 2½ pct. siden 1988, mens den økonomiske vækst i samme tidsrum har været på 23 pct.

Danmark var i 1998 for andet år i træk selvforsynende med energi. Andelen af grøn energi er i de sidste 10 år steget fra 6 til 10 pct. Der blev sidste år rejst mere end 450 højeffektive danske vindmøller, så der nu findes over 5.200 møller med en effekt svarende til to af vores store, centrale kraftværker.

Eksporten af energiteknologi buldrer derudad. Danske vindmøllefabrikker omsætter for 6,5 mia. kr. om året. Vi er førende på verdensmarkedet.

CO₂-udledningen faldt med 6 pct. fra 1997 til 1998. Og dansk energipolitik blev fremtidssikret gennem den brede politiske aftale om elreformen.

Det sidste lyspunkt er ikke det mindst væsentlige, fordi den brede forankring hen over midten i dansk politik danner et godt og solidt grundlag for videreførelse af energiområdet som den succeshistorie, vi har kunnet glæde os over indtil nu.

Det er nemlig sådan, at elreformen rummer en god balance: Den afstikker rammerne for, hvordan forbrugerbeskyttelse, miljøhensyn og forsyningsikkerhed varetages på et konkurren-

cepræget elmarked. Den fastsætter CO₂-kvoter og krav om fordobling af andelen af vedvarende energi. Den giver alle kunder frit valg på alle elhylderne inden udgangen af år 2002. Den skaffer os en ny energisparelov. Den skaber en robust struktur med adskillelse af konkurrenceaktiviteter, f.eks. handel, på den ene side og monopolaktiviteter, f.eks. drift af transmissions- og distributionsnet, på den anden side. Samtidig opfylder den kravene i EU's el-direktiv.

Det er naturligt, at så omfattende ændringer skaber usikkerhed hos aktørerne på banen, for hvad vil ændringerne betyde for de almindelige el- og varmemeforbrugere, for kraftværkerne, for vindmøllejerne og for de decentrale kraftvarmeverker?

Er de mange tusinde timers forarbejde og de følgende politiske beslutninger kun udført for at genere befolkningen og ødelægge energisektoren?

Nej, selvfølgelig ikke. Det er tværtimod Socialdemokratiets opfattelse, at reformen vil betyde store muligheder for fremgang i de kommende år. Alle forbrugernes forpligtelse til at aftage 20 pct. vedvarende energi vil skabe stor efterspørgsel på fremtidens grønne marked, og lempelige overgangsordninger betyder, at tæppet ikke trækkes væk under de foretagne investeringer i vindkraft.

Alt i alt en god og afbalanceret aftale, som nu skal omsættes i lovgivning.

Elreformen omfatter, som navnet siger, ikke naturgasområdet, men her har vi også et EF-direktiv, som skal gennemføres eller – på godt dansk – implementeres, og det skal ske senest til august næste år.

Naturgasområdet adskiller sig på flere måder fra elsektoren. Først og fremmest er naturgasnettet behæftet med en ikke uvæsentlig gæld, og derfor må markedsåbningen ske gradvis for ikke at smadre hele sektoren. Dernæst har det statslige selskab DONG, Danskolie og Naturgas, indgået forpligtende langtidskontrakter om aftagelse af ca. 130 mia. m³ naturgas fra Nordsean.

Heraf har DONG siden 1984 solgt de ca. 52 milliarder kubikmeter dels til de danske regionale naturgasselskaber, dels til eksport, og det betyder, at opgaverne på naturgasområdet er delt mellem et statsligt og fem kommunalt ejede regionale naturgasselskaber.

EU's naturgasdirektiv betyder, at der skal foretages en regnskabsmæssig opdeling mellem